

Ігор ЛІВІНСЬКИЙ

слухач магістратури за спеціальністю
«Публічне управління та адміністрування»
(науковий керівник – к.е.н., ст.викладач кафедри
менеджменту та публічного управління Демків І.О.)

ПРОБЛЕМНІ ПИТАННЯ РЕАЛІЗАЦІЇ ДЕРЖАВНОЇ ПОЛІТИКИ У СФЕРІ ЦИВІЛЬНОГО ЗАХИСТУ ТЕРНОПІЛЬСЬКОЇ ОБЛАСТІ

Кожен громадянин, відповідно до Конституції України, має право на захист свого життя і здоров'я від наслідків аварій, катастроф, стихійного лиха, застосування зброї та на вимогу гарантованого забезпечення реалізації цього права від органів виконавчої влади, керівників підприємств, організацій, установ незалежно від форм власності і підпорядкування [1]. Конституція України не лише приєдналася до європейського бачення цього питання, а й визначила зміст і спрямованість функціонування нашої держави, принцип усієї практичної діяльності усіх органів та посадових осіб. Усвідомлення цього спонукало Верховну Раду України схвалити в кінці 2012 р. Кодекс цивільного захисту України [2]. Держава, як гарант цього права, створює і розвиває Єдину державну систему цивільного захисту [3]. Забезпечення реалізації державної політики у сфері цивільного захисту здійснюється єдиною державною системою цивільного захисту, яка складається з функціональних і територіальних підсистем та їх ланок.

На сучасному етапі формування й реалізація державної політики у сфері цивільного захисту України мають здійснюватися з урахуванням повноважень центральних і місцевих органів виконавчої влади. Потрібно закладати основи такої взаємодії між центральними й місцевими органами виконавчої влади, за якої повною мірою можна було б реалізувати завдання цивільного захисту. У цьому контексті пануючою має стати лише ідеологія державного будівництва, а не інтереси якоїсь однієї структури. З боку держави потрібно вжити комплекс заходів, суть яких полягає у створенні цілісної системи цивільного захисту і проведенні виваженої державної політики із цих питань, основним завданням якої є запобігання та реагування на надзвичайні ситуації. Аналіз кроків, здійснених протягом останніх років, дає змогу зробити висновок, що вони здатні забезпечити розбудову в Україні сучасної системи цивільного захисту. Однак треба мати на увазі такі проблемні елементи цього процесу: у зв'язку з провадженням в Україні децентралізації територій (створення об'єднаних територіальних громад)

, законодавча та нормативно-правова база не відповідає реаліям залучення їх до виконання в повному обсязі завдань у сфері цивільного захисту населення і територій, не спонукає їх утворювати органи управління у сфері цивільного захисту; аналіз виконання обласних програм щодо створенню безпечних умов життєдіяльності населення, захисту населення і територій від прогнозованих надзвичайних ситуацій техногенного та природного характеру свідчить, що основною причиною їх недовиконання є недостатнє фінансування з державного і місцевих бюджетів, що в кінцевому результаті не забезпечує розв'язання всіх проблем охорони навколишнього природного середовища і створення безпечних умов проживання населення; у зв'язку із значним терміном експлуатації система оповіщення і зв'язку цивільного захисту області, а також проводового радіомовлення застаріла. Частина населених пунктів взагалі не забезпечена проводовим радіомовленням, що унеможливорює в повному обсязі роботу обласної системи оповіщення населення про загрозу виникнення надзвичайних ситуацій; створені та накопичені матеріальні та фінансові резерви всіх рівнів, не дають в повному обсязі надати допомогу постраждалому населенню окремої території, що призводить до соціальних конфліктів; незадовільний стан захисних споруд цивільного захисту, особливо це стосується новобудов, які не враховують питання щодо захисту населення.

Однак, завдання, які були визначені розпорядженням Кабінету Міністрів України від 06 квітня 2016 р. № 269-р „Про затвердження плану основних заходів цивільного захисту на 2016 рік”, в Тернопільській області в основному виконані [4].

Основні зусилля спрямовувались на забезпечення готовності органів управління, сил і засобів цивільного захисту всіх рівнів до оперативного реагування на надзвичайні ситуації та ліквідації їх наслідків, планування і проведення ефективних попереджувальних заходів цивільного захисту з метою досягнення прийнятних рівнів ризику виникнення надзвичайних ситуацій, виконання державних, регіональних і місцевих програм щодо зменшення загрози та запобігання виникненню можливих надзвичайних ситуацій і мінімізації їх наслідків.

Бібліографія:

1. Конституція України: станом на 1 грудня 2014 року [Електронний ресурс]. – Режим доступу: [//http://zakon.rada.gov.ua](http://zakon.rada.gov.ua). – Назва з екрану.

2. Кодекс цивільного захисту України: від 02 жовтня 2012 р. № 5403-VI [Електронний ресурс]. – Режим доступу: [//http://zakon.rada.gov.ua](http://zakon.rada.gov.ua). – Назва з екрану.

3. Положення про єдину державну систему цивільного захисту: постанова Кабінету Міністрів України від 09 січня 2014 р. № 11 [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://www.rada.gov.ua/cgi-bin/laws/main>. – Назва з екрану.

4. Про затвердження плану основних заходів цивільного захисту на 2016 рік від 06 квітня 2016 року № 269-р [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon.rada.gov.ua>. – Назва з екрану.

Наталя ЛУЧКО

слухачка магістратури за спеціальністю
«Менеджмент»

(науковий керівник – к.е.н., доцент, доцент кафедри
менеджменту та публічного управління Буяк А.Є.)

СТРАТЕГІЯ ІННОВАЦІЙНОГО РОЗВИТКУ ПІДПРИЄМСТВА

Проблема інноваційного розвитку промислових підприємств тісно пов'язана з вибором стратегії розвитку країни, бо є її пріоритетним напрямком. Підходи до вибору напрямків інноваційної діяльності підприємств носять не тільки економічний, а й соціальний характер. Вітчизняним промисловим підприємствам необхідно здійснювати пошук ефективних напрямків інноваційного розвитку з урахуванням впливу внутрішніх і зовнішніх чинників на основі використання досягнень науково-технічного прогресу та вітчизняного і зарубіжного досвіду.

Значна кількість досліджень вітчизняних учених присвячена проблемам інноваційної діяльності підприємств. Це – В. Амітан, О. Амоша, Ю. Бажал, Є. Бойко, П. Бондарев, А. Гальчинський, В. Геець, М. Данько, Г. Добров, М. Кизим, С. Ілляшенко, А. Козаченко, В. Кредісов, М. Крупка, О. Лапко, І. Лукінов, Л. Нейкова, В. Онопрієнко, М. Туган-Барановський, Д. Черваньов, М. Чумаченко, Н. Чухрай, В. Шинкаренко, Ю. Шкворець, А. Яковлєв.

Незважаючи на наявність великої кількості наукових робіт, ще й досі не вироблено єдиної політики щодо обґрунтування теоретико-методологічних підходів до стратегії інноваційного розвитку підприємств, принципів стратегічного управління науково-дослідними і дослідно-конструкторськими розробками (НДДКР), відсутні розробки щодо формування їх стратегії, визначення та оцінки науково-технічного потенціалу підприємств як основи їх організаційного розвитку. Існує проблема щодо організаційного моделювання інноваційної діяльності,